

Разбърканите изречения

Изрежете отделните изречения. Прочетете ги внимателно и ги подредете в подходящата последователност, за да образуват смислен текст.

Текст 1

Помня, беше 2 юни 1876 година.

Четата крачеше стремглаво по дебрите на Врачанския Балкан, а войводата вървеше отпред, оглеждаше, наставляваше ни.

Нямаше ни капка страх в душите ни, мислехме и мечтаехме само за свободна България.

Когато той стигна една гола височина, застана сам като гранит и вдигна ръка за атака.

Литнаха безброй куршуми, без подател и без получател.

Намираха леговище в телата ни, разцепваха черепите, лееше се кръв.

Но един-единствен остави най-свирепия отпечатък от всички.

Обърнах се и видях: войводата залитна, хвана се за гърдите и рухна.

Тогава всички разбрахме — свободата току-що беше осиротяла.

Разбърканите изречения

Изрежете отделните изречения. Прочетете ги внимателно и ги подредете в подходящата последователност, за да образуват смислен текст.

Текст 2

Гъстата му голяма брада се сплъсти и изгуби в алени кърви.

Косите се сливаха с вятъра, развяваха се, подобно на така бленуваното победно знаме.

Очите останаха широко отворени, като че ли и в смъртта предизвикваха съдбата.

Но въпреки това в тялото му още се усещаше сила — силата на не просто водач, а огън, който няма да угасне.

Гърдите му вече не се вдигаха.

Стоеше вече неподвижен, с посивяло лице, набраздено от дълбоки рани.

Устните му бяха прилепени, защото го последно стискаше зъби.

Зениците му се още се уголемяваха, сякаш гледаха нещо, което обичат.

Разбърканите изречения

Изрежете отделните изречения. Прочетете ги внимателно и ги подредете в подходящата последователност, за да образуват смислен текст.

Текст 3

Умира този, който не е обичал.

Не нас, четниците, поотделно.

Обичаше и словото — но не като украшение, а като оръжие.

И на последно място — обичаше смъртта.

Обичаше народа си дори когато този народ беше спял и мълчалив.

И тогава, в онзи миг, разбрах — не умира този, когото погребат.

Обичаше свободата и като своя рожба трепереше над нея — с тревога, със жертва, без умора.

Обичаше ни като част от една по-голяма идея.

Беше се влюбил в нея още щом беше прекрачил прага на бащината врата и знаеше, че е роден, за да умре за своята България.

Но какво ли обичаше той — войводата, поетът, огънят на българската държава?

Погрегените изречения

Пищов за учителя

В края на този работен лист Ви предлагаме примерна погребба на изреченията. Защо примерна? Защото някои текстове позволяват свобода при погребване на елементите.

Текст 1

Помня, беше 2. юни 1876 година.

Четата крачеше стремглаво по гебрите на Врачанския Балкан, а войводата вървеше отпред, оглеждаше, наставляваше ни.

Нямаше ни капка страх в душите ни, мислехме и мечтаехме само за свободна България.

Когато той стигна една гола височина, застана сам като гранит и вдигна ръка за атака.

Литнаха безброй куршуми, без подател и без получател.

Намираха леговище в телата ни, разцепваха черепите, лееше се кръв.

Но един-единствен остави най-свирепия отпечатък от всички.

Обърнах се и видях: войводата залитна, хвана се за гърдите и рухна.

Тогава всички разбрахме — свободата току-що беше осиротяла.

Текст 2

Гъстата му голяма брада се сплъсти и изгуби в алени кърви.

Косите се сливаха с вятъра, развяваха се, подобно на така бленуваното победно знаме.

Устните му бяха прилепени, защото до последно стискаше зъби.

Очите останаха широко отворени, като че ли и в смъртта предизвикваха съдбата.

Стоеше вече неподвижен, с посивяло лице, набраздено от дълбоки рани.

Гърдите му вече не се вдигаха.

Но въпреки това в тялото му още се усещаше сила — силата на не просто водач, а огън, който няма да угасне.

Зениците му се още се уголемяваха, сякаш гледаха нещо, което обичат.

Текст 3

Но какво ли обичаше той — войводата, поетът, огънят на българската държава?

Не нас, четниците, поотделно.

Обичаше ни като част от една по-голяма идея.

Обичаше свободата и като своя рожба трепереше над нея — с тревога, със жертва, без умора.

Обичаше народа си дори когато този народ беше сляп и мълчалив.
Обичаше и словото — но не като украшение, а като оръжие.

И на последно място — обичаше смъртта.

Беше се влюбил в нея още щом беше прекрачил прага на бащината врата и знаеше, че е роден, за да умре за своята България.

И тогава, в онзи миг, разбрах — не умира този, когото погребат.
Умира този, който не е обичал.